Valențele unei capodopere numită leadership

On Ianuarie 17, 2013

Identifică-te cu imaginea unei depărtări spre care nimeni nu se va îndrepta vreodată, fără să te pierzi într-o euforie a reușitei totale.

Iată un om care, fiind îmboldit de o mare idee, dar indus în eroare de o informație vagă (și care s-a dovedit cu totul inexactă), și-a impus ca țel suprem al vieții sale să descopere locul de trecere din Oceanul Atlantic în Oceanul Pacific, și astfel să găsească cel dintâi și calea în jurul lumii. Grație voinței sale demonice, el a înfrânt rezistența materiei, a găsit oameni care să-l ajute în planul său aproape irealizabil, a căpătat prin puterea de sugestie a ideii sale o flotă de la un monarh străin - și cât a avut de luptat pentru aceasta ! Apoi a condus cu bine flota până la coasta americană, coborând spre sud, mai departe decât ajunsese vreodată un navigator înaintea lui. A biruit valurile și furtunile oceanului, a reprimat rebeliunea; nicio piedică, nicio dezamăgire n-a putut frânge până acum fanatica sa credință, că nu mai e departe de acest paso, că trebuie să fie chiar foarte aproape de țelul acesta al visurilor sale.

Şi tocmai înainte de victoria cea mare, privirea ageră, adânc pătrunzătoare a acestui vizionar lucid se întunecă deodată. Se părea că zeii, care nu-l iubeau, l-ar fi legat din rea voință la ochi. Căci în ziua aceasta de 24 august 1520, când Magellan poruncește echipajului său să rămână iarăși pe loc, pierzând astfel încă două luni, el se află de fapt în locul mult căutat. Trebuia să străbată încă două grade de latitudine, numai câteva leghe mai mult, după miile și miile de leghe pe care le-a parcurs până acum; îi mai trebuiau două zile de navigație după cele trei sute de zile de căutare, și sufletul său adânc tulburat ar fi putut tresări cu un strigăt de bucurie.

Dar - batjocură și răutate a destinului - năpăstuitul amiral nu știe și nici nu presimte cât de aproape e de țelul urmărit. Timp de două luni, atât de lungi și de goale, două luni de neîncredere și de griji, el așteaptă și tot așteaptă primăvara la gura acestui mic fluviu, așteaptă la țărmul acesta pustiu și uitat de oameni - asemenea unui biet rătăcit surprins de viscol, dârdâind de frig, ghemuit în fața propriei sale colibe, fără să bănuiască însă că trebuie să mai dibuie puțin, să înainteze doar cu un pas și ar fi atunci la adăpost. Două luni nesfârșite și fără rost șade Magellan în pustietatea aceasta și se frământă și se tot întreabă dacă va ajunge sau nu la paso - și numai la o depărtare de două zile îl așteaptă strâmtoarea care va purta pe veci numele său ! Până în ultima clipă, omul care vrea să smulgă pământului ultima taină trebuie să simtă tortura îndoielii, ca eternul Prometeu sfâșiat de ghearele vulturului.

Leadership: Poți fi tu însuți mărturia unei călătorii fără sfârșit, ca deschizător al unui drum spre regăsirea de sine și spre iluminarea spirituală pe care o poți obține doar atunci când faci ceva care te aduce mai aproape de un scop mult prea îndepărtat?

Ceea ce numesc "geneza interioară a unei călătorii fără sfârșit" (geneza care se definește prin referire la raportul dintre experiența de învățare și chestiunea morală, dintre anticipație și inovație, dintre influență și asimilare creatoare), poate fi interpretat dintr-o altă perspectivă, aceea a unei posibile corespondente intre "limbajul interior" al unei depărtării în care poți să dispari oricând și planul spiritual al unei existențe anonime.

Şi, ca orice călătorie îndelungată, *un largo camino a ninguna parte* , Fernando Magellan a făcut dovada unei triple bucuri: anticiparea, realizarea, rememorarea. Când faci ceva nemaipomenit și te gândești că „așa ești tu", ești făcut pentru a privi în depărtări, pentru a le sonda și pentru a face noi descoperiri, nu ai niciun motiv pentru ca, într-o situație similară viitoare, să alegi diferit. Nu-i așa? De fapt, orice faptă măreață are gustul unei depărtări în care ai vrea să ajungi, și nu doar să ajungi într-o loc nemaivăzut de nimeni, ci să-l faci demn

de a fi perceput de tine ca o acțiune de mare-credință.

Magellan a oferit un exemplu revelator despre cât de departe se poate ajunge când ești liber cutreieri lumea întreagă sub stindardul superiorității în credință, însemnând capacitatea omului de a crede cu tărie într-un absolut ascuns într-o „realitate invizibilă". Dar fi liber înseamnă, înainte de toate, a fi responsabil față de tine însuți în cadrul unei misiuni fără mari șanse de reușită, ca și când te-ai confrunta cu o situație-limită, sub pretextul unui eveniment revelator care nu s-a mai întâmplat, sau care are legătură cu simbolismul religios din viața ta.

E vorba de controlarea situației în care nu se poate prezice rezultatul final, și totodată este vorba de niște circumstanțe evenimențiale percepute de către tine ca fiind perfecte pentru un viitor lăsat în grija lui Dumnezeu, nu despre niște argumente logice privind prezența ta într-un loc al nimănui. Lumina care nu însoțește pașii nimănui, și visul unei depărtări în care poți dispărea, pot să formeze un orizont neimaginat de vast, dincolo de care sunt posibile diverse încercări de mare credință, încercări de foc la care nimeni nu se gândește vreodată.

Leadershipul este visul unei depărtări în care poți dispărea fără urmă, doar ca să cuprinzi cu ochiul liber un orizont dincolo de care nimeni altcineva nu poate vedea "valoarea unei mâini întinse de Dumnezeu".

Valențele unei capodopere numită leadership pot fi de două feluri: o valență a euforiei sentimentului de putere și intangibilitate obținut din postura unui observator ce se deplasează în zig-zag pe axa timpului. Şi o valență de simbol al existenței, caracterizat de un semn al prezenței divine. Un lider face din aceste două valențe însăși triumful misiunii sale pe pământ.

* Notă: Stefan, Zweig - *Magellan* , Editura Tineretului, 1955.

Source: https://neculaifantanaru.com/valentele-unei-capodopere-numita-leadership.html